

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ความสำคัญในการดำเนินคดีอาญา คือ การค้นหาความจริงว่าข้อเท็จจริงในเรื่องนั้นเป็นอย่างไร สิ่งที่จะทำให้การดำเนินคดีอาญาเป็นไปด้วยความยุติธรรมและบรรลุผลนั้น คือ พยานหลักฐานไม่ว่าจะเป็นพยานเอกสาร พยานวัตถุ และพยานบุคคล โดยเฉพาะพยานบุคคลซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญมากในคดีอาญา เพราะเป็นพยานที่สามารถถ่ายทอดข้อเท็จจริงออกมาทั้งหมดได้โดยการเบิกความ

การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญาของศาล ต้องดำเนินคดีโดยเคร่งครัด ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ ต้องเป็นที่แจ้งชัดว่ามีการกระทำผิด และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น โดยไม่มีเหตุสงสัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 ดังสุภาษิตกฎหมายที่ว่า “ปล่อยคนที่สงสัยว่ากระทำความผิดสืบคน ดีกว่าลงโทษคนบริสุทธิ์หนึ่งคน” และสิ่งที่จะทำให้ไม่มีเหตุสงสัยว่าจำเลยกระทำผิดจริงหรือไม่ คือ ข้อเท็จจริง ซึ่งในที่นี้คือ พยานหลักฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พยานบุคคลผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในคดี และสามารถถ่ายทอดข้อเท็จจริงออกมาให้ศาลรับรู้ได้โดยการเบิกความ และโดยเฉพาะคดีอาญาที่จำเลยให้การต่อสู้ หรือแม้แต่คดีอาญาที่กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป หรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพตามฟ้องอันเป็นการรับข้อเท็จจริงตามฟ้องแล้วก็ตาม ศาลก็ยังต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำผิดจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ซึ่งพยานบุคคล สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ 1.) ประจักษ์พยาน 2.) พยานแวดล้อมกรณี และ 3.) พยานบอกเล่า เมื่อนำพยานบุคคลทั้ง 3 ประเภท มาเปรียบเทียบกันแล้ว โดยทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ ประจักษ์พยานจะมีน้ำหนักดีกว่าพยานแวดล้อมกรณีและพยานบอกเล่า เพราะเป็นผู้รู้เห็นหรือทราบเหตุการณ์มาโดยตรง และอาจยืนยันต่อศาลได้โดยตรงว่าข้อเท็จจริงมีอยู่อย่างไร ส่วนพยานแวดล้อมกรณีไม่สามารถแสดงข้อเท็จจริงโดยตรงให้ศาลเห็นได้ และ

ส่วนพยานบอกเล่าก็มีได้เบิกความตามความรู้เห็นของตนเอง แต่อ้างคำพูดของคนอื่นซึ่งมิได้เป็นพยานเพื่อพิสูจน์ว่าข้อความที่คนอื่นพูดเป็นความจริง ซึ่งไม่มีน้ำหนักในการวินิจฉัยคดีของศาล

ประชาชนทุกคนมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับรัฐ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 67 ที่บัญญัติว่า “บุคคลมีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมาย” ซึ่งหมายความว่ารวมถึงการไปให้ถ้อยคำหรือเบิกความที่ศาลในฐานะพยานบุคคล โดยรัฐมีเครื่องมือใช้บังคับกับพยานที่ขัดขึ้นหมายหรือคำสั่งของศาลไม่มาให้ข้อเท็จจริง ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 170 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใดขัดขึ้นหมายหรือคำสั่งของศาลให้มาให้ถ้อยคำ ให้มาเบิกความหรือให้ส่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดในการพิจารณาคดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” เจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรานี้มุ่งคุ้มครองรัฐในการแสวงหาความจริงแห่งคดี โดยมีวัตถุประสงค์ให้พยานบุคคลที่รู้เห็นข้อเท็จจริงแห่งคดีมาให้ถ้อยคำหรือมาเบิกความต่อศาล เพื่อให้ได้ความจริง วัตถุประสงค์ของการลงโทษตามมาตรา 170 นี้ เพื่อยับยั้งหรือข่มขู่ให้บุคคลเกิดความเกรงกลัวต่อโทษจะได้ไม่กล้าฝ่าฝืน และหวังว่าโทษนั้นจะมีผลต่อบุคคลทั่วไปไม่ให้เอาเยี่ยงอย่าง และต้องการให้อัตราโทษมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด คือ ความผิดร้ายแรงมาก อัตราโทษมาก ความผิดร้ายแรงน้อย อัตราโทษน้อย

เนื่องจาก บทบัญญัติตามมาตรา 170 ความผิดฐานขัดขึ้นหมายหรือคำสั่งของศาล โดยพยานบุคคลในคดีอาญา ในส่วนองค์ประกอบความผิดไม่ได้มีการบัญญัติถึงรายละเอียดจำแนกความร้ายแรงของความผิด การกำหนดโทษก็ไม่ได้แบ่งไปตามความร้ายแรงของคดีอาญา ไม่ว่าจะคดีที่พยานบุคคลไม่มาศาลนั้นจะเป็นคดีความผิดร้ายแรง หรือคดีความผิดไม่ร้ายแรง ศาลก็จะกำหนดโทษตามดุลพินิจของศาล โดยไม่ได้มีการแบ่งระดับอัตราโทษให้เหมาะสมกับความร้ายแรงของคดีแต่อย่างใด ทำให้ไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อยับยั้งหรือข่มขู่ ที่จะมีผลต่อเมื่ออัตราโทษต้องได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดหรือมากกว่า และการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา 170 ยังมีปัญหาในด้านการดำเนินกระบวนการพิจารณา และไม่มีเหตุผลแก่โทษ ซึ่งอาจทำให้ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรานี้

ผู้เขียนจึงได้ทำการวิจัยจนหาบทสรุปในปัญหาความผิดฐานขัดขึ้นหมายหรือคำสั่งของศาล โดยพยานบุคคลในคดีอาญา ได้ดังนี้

1.) ปัญหาองค์ประกอบความผิดฐานขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล

องค์ประกอบความผิดของมาตรา 170 นี้ ได้บัญญัติไว้ดีแล้ว แต่เพื่อให้เกิดความเหมาะสม คือ ให้มีการจำแนกความร้ายแรงของความผิดออกไปอีก เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้รับอัตราโทษที่เหมาะสมกับการกระทำความผิด และเพื่อเป็นการข่มขู่ให้พยานบุคคลมาศาลโดยการเพิ่มโทษ ซึ่งจะนำไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อข่มขู่หรือข่มขู่ที่จะมีผลต่อเมื่ออัตราโทษต้องได้สัดส่วนกับการกระทำความผิดหรือมากกว่า ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1.) ผลของการกระทำความผิด

กฎหมายตามมาตรา 170 นี้ ไม่มีองค์ประกอบความผิดในเหตุแห่งการเพิ่มโทษแก่พยานบุคคลที่ขัดขืนหมายหรือคำสั่งศาล จนเป็นเหตุให้ศาลไม่สามารถพิจารณาหาข้อเท็จจริงที่อาจมีน้ำหนักในการวินิจฉัยคดีได้ เช่น จนเป็นเหตุให้ศาลต้องพิพากษายกฟ้อง ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่พยานบุคคล ที่ไม่มีความสำคัญแก่คดี แต่ต้องมารับอัตราโทษเท่ากับพยานบุคคลสำคัญที่เป็นเหตุให้ศาลต้องพิพากษายกฟ้อง เพราะการขัดขืนหมายหรือคำสั่งศาล และอาจไม่มีผลในการข่มขู่พยานบุคคลให้มาศาลด้วย

พยานบุคคลสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท คือ 1.) ประจักษ์พยาน 2.) พยานแวดล้อมกรณี และ 3.) พยานบอกเล่า ในคดีอาญาประจักษ์พยานเป็นพยานที่สำคัญที่สุด มีความสำคัญต่อคดีมากที่สุดที่จะทำให้ศาลได้รับทราบข้อเท็จจริงแห่งคดี ถ้าไม่มีประจักษ์พยานมาเบิกความอาจจะทำให้ศาลพิพากษายกฟ้องจำเลยได้ ซึ่งไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของมาตรา 170

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้ว่ากฎหมายของประเทศไทย ตามมาตรา 170 ได้บัญญัติกฎหมายที่มีเนื้อหากว้าง ๆ ไม่มีบทบัญญัติในเหตุแห่งการเพิ่มโทษสำหรับพยานบุคคลสำคัญที่ขัดขืนไม่มาตามหมายศาล จนเป็นเหตุให้มีการแทรกแซงที่สำคัญต่อกระบวนการยุติธรรม แต่กฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลกรณีพยานบุคคลขัดขืนไม่มาตามหมายศาล ซึ่งมีความผิดตาม 18 U.S.C. มาตรา 401(3) หรือ มาตรา 402 ที่ให้นำคำแนะนำการกำหนดโทษ มาตรา 2J1.5. พยานบุคคลสำคัญขัดขืนไม่มาตามหมายศาล มาปรับใช้ ในลักษณะความผิดชนิดเฉพาะเจาะจง ที่ว่า “ถ้าการกระทำความผิดจนเป็นเหตุให้มีการแทรกแซงที่สำคัญต่อกระบวนการยุติธรรม” ให้เพิ่มโทษขึ้นอีก 3 ระดับ จากระดับโทษที่จะต้องได้รับ กล่าวคือ เพิ่มจากความผิดที่พยานบุคคลจะต้องได้รับ ซึ่งแบ่งไปตามความร้ายแรงของคดีที่พยานบุคคลไม่มาให้ถ้อยคำหรือมาเบิกความ ว่าเป็นคดีความผิดร้ายแรง หรือคดีความผิดไม่ร้ายแรง

(2.) มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

กฎหมายตามมาตรา 170 นี้ ไม่มีองค์ประกอบความผิดในเหตุแห่งการเพิ่มโทษแก่พยานบุคคลที่ขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล โดยมีมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด เพื่อ

จะช่วยผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือให้รับโทษน้อยลง ซึ่งมีเจตนาที่ประสงค์ต่อผลร้ายมากขึ้น จึงอาจก่อให้เกิดความไม่เหมาะสมในการกำหนดโทษแก่พยานบุคคลที่มีเจตนาพิเศษเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือให้รับโทษน้อยลง และไม่มีผลในการข่มขู่พยานบุคคลให้มาศาลด้วย โดยเฉพาะพยานบุคคลที่ได้รับอามิสสินจ้างจากจำเลยหรือพวกของจำเลยไม่ให้ไปศาล เพื่อที่ศาลจะได้ไม่สามารถพิจารณาหาข้อเท็จจริงได้จนอาจเป็นเหตุให้ศาลต้องพิพากษายกฟ้อง

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้ว่ากฎหมายของประเทศไทย ตามมาตรา 170 ไม่มีบทบัญญัติในเหตุแห่งการเพิ่มโทษสำหรับพยานบุคคลที่ขัดขืนไม่มาตามหมายศาล เนื่องจากมีเจตนาพิเศษเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือให้รับโทษน้อยลง แต่กฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล กรณีพยานบุคคลขัดขืนไม่มาตามหมายศาล ซึ่งมีความผิดตาม 18 U.S.C. มาตรา 401(3) หรือมาตรา 402 ที่ให้นำคำแนะนำการกำหนดโทษมาตรา 2J1.2. การขัดขวางกระบวนการยุติธรรม มาปรับใช้กับพยานบุคคลที่ขัดขืนไม่มาตามหมายศาลโดยมีเจตนาขัดขวางกระบวนการยุติธรรม กล่าวคือ มีมูลเหตุจงใจเพื่อจะให้กระบวนการยุติธรรมต้องเสียไป ซึ่งมีระดับอัตราโทษที่มากกว่าคำแนะนำการกำหนดโทษมาตรา 2J1.5. พยานบุคคลสำคัญขัดขืนไม่มาตามหมายศาล ที่จะนำมาปรับใช้กับพยานบุคคลที่มีเจตนาขัดขืนหมายศาลเท่านั้น ไม่ถึงกับมีมูลเหตุจงใจเพื่อจะให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาไม่บรรลุผลไปด้วยความยุติธรรม

2.) ปัญหาการกำหนดโทษโดยไม่แบ่งความร้ายแรงของคดีอาญา

ตัวบทของมาตรา 170 นี้ ไม่ได้มีการแบ่งระดับอัตราโทษให้เหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิด กล่าวคือ ถ้าพยานบุคคลไม่มาเบิกความที่ศาล ไม่ว่าจะในคดีอาญาความผิดร้ายแรง หรือคดีความผิดไม่ร้ายแรง พยานบุคคลก็อาจจะได้รับโทษเท่ากัน โดยไม่คำนึงถึงความร้ายแรงของคดีที่หมายเรียกพยานบุคคลมาศาล ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่พยานบุคคล เปรียบเทียบกับมาตรา 181 ที่แบ่งระดับอัตราโทษออกไปตามความร้ายแรงของคดีอาญา

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกาแล้ว จะเห็นได้ว่าระดับอัตราโทษของสหรัฐอเมริกา สำหรับความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล กรณีพยานบุคคลขัดขืนไม่มาตามหมายศาล มีการแบ่งประเภทความร้ายแรงของคดีอาญาออกไป โดยเมื่อพยานบุคคลขัดขืนไม่มาตามหมายศาลในคดีอาญา กฎหมายของสหรัฐอเมริกาก็เป็นความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล มีความผิดตาม 18 U.S.C. มาตรา 401 (3) หรือมาตรา 402 และจะนำคำแนะนำการกำหนดโทษ มาตรา 2J1.5. พยานบุคคลสำคัญขัดขืนไม่มาตามหมายศาล มาปรับใช้ โดยที่ มาตรา 2J1.5. ได้แบ่งระดับอัตราโทษแตกต่างกันออกไป ให้สัมพันธ์กับความร้ายแรงของความผิดตามแต่ละคดีที่พยานบุคคลไม่มาเบิกความ เช่น คดีความผิดร้ายแรง (ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไปจนถึงโทษ

ประหารชีวิต) พยานบุคคลที่ไม่มาศาลก็จะถูกลงโทษระดับ 6 (จำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงเจ็ดเดือน) หรือถ้าเป็นคดีความผิดไม่ร้ายแรง (ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี) พยานบุคคลที่ไม่มาศาลก็จะถูกลงโทษระดับ 4 (จำคุกไม่เกินหกเดือน) ซึ่งเป็นอัตราโทษที่แตกต่างกัน

3.) ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 170

กระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย ต้องการพยานบุคคลมาศาลเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง จึงต้องบัญญัติกฎหมาย มาตรา 170 นี้ขึ้นมา เพื่อให้รัฐได้มีอำนาจในการอำนวยความสะดวกยุติธรรมได้ แต่ในทางปฏิบัติไม่มีการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้ ในด้านการดำเนินกระบวนการพิจารณา และไม่มีเหตุผลแก่โทษอีก ซึ่งอาจทำให้ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรานี้ ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1.) การดำเนินกระบวนการพิจารณา

ตัวบทกฎหมายตามมาตรา 170 เป็นบทบัญญัติถึงการกระทำความผิดต่อศาลซึ่งเป็นเจ้าพนักงานในการยุติธรรมโดยเฉพาะ ถ้าโจทก์ซึ่งเป็นราษฎรได้ฟ้องจำเลยผู้ที่ขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาลในคดีที่โจทก์ซึ่งเป็นราษฎรนั้นเป็นคู่ความ ไม่ว่าจะเป็นผู้ขอให้ศาลออกหมายเรียก หรือศาลออกเองก็ตาม ศาลก็จะพิพากษายกฟ้อง เพราะโจทก์ซึ่งเป็นราษฎรไม่ใช่ผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) จากการกระทำความผิดของผู้ที่ขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล

ตามหลักกฎหมาย ผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญาต่อศาลมีบุคคลอยู่ 2 ประเภท คือ 1. พนักงานอัยการ 2. ผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 28 ซึ่งพนักงานอัยการจะฟ้องคดีอาญาต่อศาลได้ จะต้องมีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน ทางปฏิบัติที่ปรากฏ โจทก์ซึ่งเป็นราษฎรจะฟ้องจำเลยผู้กระทำความผิดฐานขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาลในคดีที่โจทก์ซึ่งเป็นราษฎรนั้นเป็นคู่ความต่อศาลเอง ตามมาตรา 170 โดยไม่ได้มีการกล่าวหาต่อพนักงานสอบสวน ศาลจึงต้องพิพากษายกฟ้องเพราะโจทก์ซึ่งเป็นราษฎรไม่ใช่ผู้เสียหายในการกระทำความผิดของจำเลยผู้ที่ขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล ในปัจจุบันนี้จึงเป็นปัญหาการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอยู่

(2.) เหตุผลแก่โทษ

เจตนารมณ์ของกฎหมายตามมาตรา 170 นี้ ต้องการให้ได้ตัวพยานบุคคลมาศาลเพื่อมาเบิกความถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้ ก็จะไม่มีส่วนใดแรงกลัวโทษเพราะกฎหมายไม่มีสภาพบังคับ แต่การจะบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้จะต้องคำนึงถึงการให้ความร่วมมือจากพยานบุคคลด้วย

ถ้ามีการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้ โดยไม่มีเหตุลู่แก่โทษให้แก่พยานที่
 ตำนึกผิด อาจจะมาเป็นวิธีการที่ทำให้ไม่สามารถได้พยาน
 บุคคลที่เต็มใจมาให้ความร่วมมือต่อกระบวนการยุติธรรมได้ ซึ่งไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของ
 กฎหมาย แม้ว่าจะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดแล้วไม่ต้องรับโทษ หรือรับโทษน้อยลงก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการทำวิทยานิพนธ์ เรื่องความผิดฐานขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล : กรณี
 ศึกษายานบุคคลในคดีอาญา ซึ่งสรุปประเด็นต่าง ๆ ไว้ดังกล่าวข้างต้น ผู้ทำวิทยานิพนธ์มีความ
 เห็นและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1.) ควรมีการเพิ่มเติมองค์ประกอบความผิดฐานขัดขืนหมายหรือคำสั่งของศาล ตาม
 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 170 ให้มีรายละเอียดการจำแนกความร้ายแรงของความผิดออกไป
 กล่าวคือ มีเหตุแห่งการเพิ่มโทษในกรณีที่ผลของการกระทำความผิดร้ายแรงมากขึ้น หรือผู้กระทำ
 ความผิดมีเจตนาพิเศษที่ประสงค์ต่อผลร้ายมากขึ้น ดังต่อไปนี้

(1.) ผลของการกระทำความผิด

ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมายมาตรา 170 ไว้ในวรรคสอง โดยการเพิ่ม
 เดิมองค์ประกอบความผิดให้มีเหตุแห่งการเพิ่มโทษ (เหตุฉกรรจ์) ไว้ดังนี้ “ถ้าความผิดดังกล่าวใน
 วรรคแรก เป็นการกระทำความผิดของพยานบุคคลสำคัญ จนเป็นเหตุให้มีการแทรกแซงที่สำคัญ
 ต่อการพิจารณาคดี อาญา ผู้กระทำต้องระวางโทษ...” โดยการเทียบเคียงกับกฎหมายของสหรัฐ
 อเมริกา ในคำแนะนำการกำหนดโทษ มาตรา 2J1.5. พยานบุคคลสำคัญขัดขืนไม่มาตามหมายศาล
 ในลักษณะความผิดชนิดเฉพาะเจาะจง ที่ว่า “ถ้าการกระทำความผิดจนเป็นเหตุให้มีการแทรกแซง
 ที่สำคัญต่อกระบวนการยุติธรรม” ให้เพิ่มโทษขึ้นอีก 3 ระดับ จากระดับโทษที่จะต้องได้รับ โดยดู
 จากความร้ายแรงของคดีอาญาที่พยานบุคคลไม่มาให้ถ้อยคำหรือมาเบิกความ เพื่อให้เกิดความเป็น
 ธรรมแก่พยานบุคคลในคดีอาญา เพราะพยานบุคคลประเภทพยานแวดล้อมกรณีและพยานบอกเล่า
 ไม่ได้มีความสำคัญต่อคดีเท่ากับประจักษ์พยานซึ่งเป็นผู้ที่ยืนยันต่อศาลได้โดยตรงว่าข้อเท็จจริงมี
 อยู่อย่างไร ซึ่งอาจมีน้ำหนักในการวินิจฉัยคดีของศาลได้ และเพื่อให้อัตราโทษมีความเหมาะสมกับ
 ความร้ายแรงของความผิดมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อยับยั้งหรือข่มขู่

(2.) มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด

ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมาย มาตรา 170 ไว้ในวรรคสาม โดยการเพิ่ม
 เดิมองค์ประกอบความผิดให้มีเหตุแห่งการเพิ่มโทษ (เหตุฉกรรจ์) ไว้ดังนี้ “ถ้าความผิดดังกล่าวใน

วรรคแรก เป็นการกระทำเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่นมิให้ต้องรับโทษ หรือให้รับโทษน้อยลง ผู้กระทำต้องระวางโทษ...” โดยการเทียบเคียงกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในคำแนะนำการกำหนดโทษ มาตรา 2J1.2. การขัดขวางกระบวนการยุติธรรม ที่จะนำมาปรับใช้กับความผิดที่ผู้กระทำมีมูลเหตุจูงใจเพื่อจะให้กระบวนการยุติธรรมต้องเสียไป โดยควรเป็นบทลงโทษที่มากกว่าผู้กระทำความผิดจนเป็นเหตุให้มีการแทรกแซงที่สำคัญต่อการพิจารณาคดี เพราะผู้กระทำความผิดมีจิตใจที่ชั่วร้ายขึ้นต่อกระบวนการยุติธรรม และเพื่อให้อัตราโทษมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิดมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อยับยั้งหรือข่มขู่

2.) ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติกฎหมาย มาตรา 170 ในส่วนการกำหนดโทษไว้ในมาตรา 170 วรรคสอง และมาตรา 170 วรรคสาม ทั้งสองวรรค ที่ให้ความเห็นมาแล้ว โดยการแบ่งระดับอัตราโทษออกไปตามความร้ายแรงของคดีอาญาที่พยานบุคคลขัดขึ้นหมายหรือคำสั่งของศาล โดยควรบัญญัติไว้ดังนี้

“ถ้าความผิดดังกล่าว

(1) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือระวางโทษอย่างอื่น ผู้กระทำต้องระวางโทษ.....

(2) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไป ผู้กระทำต้องระวางโทษ.....

(3) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มีระวางโทษถึงประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต ผู้กระทำต้องระวางโทษ.....”

โดยการเทียบเคียงกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 181 ที่เป็นบทบัญญัติที่ทำให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับความเท็จตามมาตรานี้ ต้องรับโทษสูงขึ้นโดยมีการแบ่งระดับอัตราโทษแตกต่างกันออกไป ตามความร้ายแรงของคดีอาญา เพื่อให้อัตราโทษได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด และเทียบเคียงกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ในคำแนะนำการกำหนดโทษ มาตรา 2J1.5. พยานบุคคลสำคัญขัดขึ้นไม่มาตามหมายศาล ที่แบ่งระดับอัตราโทษแตกต่างกันออกไป ตามแต่ละคดีอาญาที่พยานบุคคลไม่มาเบิกความ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่พยานบุคคลในคดีอาญา เพราะถ้าพยานไม่มาในคดีความผิดร้ายแรง ก็ควรมีบทกำหนดโทษที่มีระดับอัตราโทษมากกว่าไม่มาในคดีความผิดไม่ร้ายแรง และเพื่อให้อัตราโทษมีความเหมาะสมกับความร้ายแรงของความผิดมากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อยับยั้งหรือข่มขู่

3.) การบังคับใช้กฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 170 ควรจะต้องมีการบังคับใช้เพื่อให้กฎหมายมีสภาพบังคับ และต้องให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรานี้ ดังต่อไปนี้

(1.) การดำเนินกระบวนการพิจารณา

ในคดีที่คู่ความเสียหายจากการที่ผู้กระทำความผิดไม่มาให้ถ้อยคำ ไม่มาเบิกความ หรือไม่ส่งทรัพย์สินหรือเอกสารต่อศาล ต้องการเอาความกับผู้ที่ยัดขิ้นหมายหรือคำสั่งของศาล ควรเป็นผู้ดำเนินการกล่าวหาต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดฐานขัดขิ้นหมายหรือคำสั่งของศาลเอง เพราะความผิดฐานขัดขิ้นหมายหรือคำสั่งของศาล กฎหมายมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองแก่ศาลหรือผู้พิพากษาที่ออกหมายหรือมีคำสั่งโดยตรง ไม่ได้คุ้มครองโจทก์ซึ่งเป็นราษฎรที่ได้ฟ้องจำเลยผู้กระทำความผิดฐานขัดขิ้นหมายหรือคำสั่งของศาล โจทก์ซึ่งเป็นราษฎรจึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ที่จะม้ออำนาจฟ้องผู้กระทำความผิดได้

(2.) เหตุลู่แก่โทษ

ควรจะมีเหตุลู่แก่โทษ สำหรับผู้ขัดขิ้นหมายหรือคำสั่งของศาล ตามมาตรา 170 เพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้กระทำความผิดให้ความร่วมมือต่อศาลก่อนมีคำพิพากษา เพื่อให้ได้มาซึ่งความจริง อันจะนำไปสู่ความเป็นธรรมในการพิจารณาคดี และเป็นการให้อภัยแก่ผู้ที่สำนึกผิด โดยการบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมในเหตุลู่แก่โทษ หรือเหตุที่ศาลจะไม่ลงโทษ ในการกระทำความผิด ตามมาตรา 170 ไว้ดังนี้ “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 170 แล้วลู่แก่โทษต่อศาล และมาให้ถ้อยคำ มาเบิกความ หรือส่งทรัพย์สินหรือเอกสารใดตามหมายหรือคำสั่งของศาลก่อนมีคำพิพากษา ให้ศาลลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้” เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรา 170 นี้ เป็นสิ่งจำเป็นเพราะถ้าไม่มีการบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้ จะทำให้พยานบุคคลไม่ปฏิบัติตามหมายหรือคำสั่งของศาล หรือมีปฏิบัติบ้างแต่น้อย เพราะกฎหมายไม่มีสภาพบังคับ แต่การจะบังคับใช้กฎหมายตามมาตรานี้ จะต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมาย เพื่อให้ศาลได้ทราบข้อเท็จจริงอันจะนำไปสู่การพิจารณาที่ให้ความเป็นธรรมแก่โจทก์และจำเลยด้วย